

Billeder

fra

Thorvaldsens Kunstnerliv.

1844.

A. Michaelsen's Officin.

Billeder

fra

Thorvaldsens Kunstnerliv.

Et Digt

af

Fredrik Hammerich.

Kjøbenhavn.

Vorlagt af G. H. Jøger (Den Skandinaviske Boghandel).
Trykt hos A. Michaelsen.

1844.

Thorvaldsens Fødsel.

Helleniens Kunsthertid var længst forsvunden,
Selv i Drangens Dal, i Laurbærlunden
Stod der kun Minder, Livet var hændset;
Beundrende de kom fra fjerne Lande,
Saae den antikke Pragt ved Latiens Strand,
Men Phidias' Værk, med Glorien om Vand
Af ingen Kunstnerheros blev gjenfødt.

I Farver, ak saa smelstende, saa bløde,
Som hine, der i Aftenskyer gløde,
Det christne Ideal forklared sig;
Men ingen Meisel havde det udhugget,
End Stenen var for Christenkonsten lukket,
Det var, som den i Marmorhjergen sulded
Og længtes efter Frelsen inderlig.

Da, paa de Danskes Wei til Magt og Gre,
Som var vort Nordanerhære,
Den nye Kunstsens Jason Lyset saae; *)

*) Da Forfatteren ikke har kunnet tænke sig, at en Tradition som den om Thorvaldsens Fødsel paa Havet var opkommen, hvis den var uden Grund, har han her fulgt den.

De Swaner, som i Nordhavs Bølger dukke,
Og det sortladne Hav sang for hans Bugge,
Og Nordanes Majas viede den smukke
Nyfødte, som i hendes Arme laa.

Et Folk, som fordum fostrede Normanner,
Der reiste Sagas Borg og Korsets Banner,
Hvor Gustav Adolph, Troens Helt, blev fød,
Hvor Tycho Brahe udregnede Stjerners Hære,
Og hvor Linné hos Blomsten gif i Lære,
Det Folk og Land blev agtet værdt at være
Den største, nye Kunstners Moderskjød.

Hans Ågt var gammel, herlig fremfor alle,
Og Blod af Harald, Helten fra Braavalle, *)
Igennem Drengens Arær rulled hen;
Bed ham han knyttet var til Oldtids Dage,
Og hvad der staaer i Nordanes dunkle Sage,
Om Bølunds Kunstneridræt uden Mage,
Til Virkelighed blev ved ham igjen.

Dog var han fattig født, med Savn og Smerte
Hun kæmpede, der var ham under Hjerte,
Om Brød hun sukked, med bekymret Sind;
Han fattig var, men gjorde Tusind rige,
Mens Nander end mod Ideålet hige,
Det skal udraabes: han har gjort dem rige,
Thi han erobrede det gylsne Skind.

*) See Stamtaulen hos Thiele.

Drengen paa Skibsværftet.

Paa een af de stolte Orlogsmænd,
Hvis høje Stavn
Fra Stabslen nylig var syrtet hen
I Bølgens Favn,
En Billedskjærer ved Middagstid
Med Meissen sad
Og hug paa en Gallion med Flid,
I sin Armod glad.

Lyslokket en Dreng tæt ved ham staaer
Med et aandrigt Blik,
Og vigtig han med en Meisel slaaer,
Han af Fad'ren fil;
Det Bertel er; han kommer med Mad
Og hopper og leør,
Og gjør sig, mens Fad'ren spiser, glad
Paa sin Maneer.

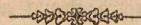
„Hør Fa'er, hvor morsomt dog jeg det fandt,
Naar Meissen slaaer;
Naar jeg bliver stor engang, ikke sandt,
Min egen jeg faaer?“

„Ja Dreng, og jeg haaber i alle Fal'd,
Hvis Gud saa vil,
En større Mester Du blive skal,
End jeg blev til.“

„Hør Fa'er, naar Charlottenborg forbi
 Med Din Mad jeg gaaer,
 Da tidt til ind at kige deri
 Saadan Lyst jeg faaer;
 Idag saae jeg Støtter paa Trappen staae,
 Mys kom de derhen,
 Men kjønnere Folk jeg aldrig saae,
 End de hvide Mænd.“

„Min Dreng, det er vort Akademi
 For Tegnekunst,
 Adgangen er for Fattige fri
 Og heelt omsonst;
 Og naar Du engang voxer mig til
 Og mig hjælpe kan,
 Saa har jeg tenkt, at jeg der nok vil
 Dig slappe an.“

De Ord' de virked med Trolddomskraft,
 Tre klar svandt knap,
 Før, naar han haandtered et Hammerkraft,
 Det gif heelt rap;
 Men Drengen, som hug Skabeloner smukt
 I Kjøbenhavn,
 Den skjønneste Gallion har hugt
 Til Danmarks Stavn.

Lereaar.

1.

Hen til vort Akademi vi gaae,
 Paa Gipsen, mange Lampers Skær
 Oplyse Salen rigelig her,
 Hvor Oldtids høie Guder staae;
 Snart som forundrede see de paa
 Det Liv, der hersker rundtenom,
 De unge Kunstmere, der kom
 Og satte sig paa Bænkene ned,
 Og der nu tegne med Travelhed
 Den herlige Gudeverden af,
 Som reddedes af Antikkens Grav.
 Seer Du den lille Kunstner, der
 Den yngste mellem dem Alle er?
 Thorvaldsen er det, klein og spæd,
 Og i en lugslidt Kjole klæd',
 Fordybet i sig selv, med et Blik,
 Der rober den Aaland, som Drengen sik.
 Sit Sortkridt han lidt spidsere gjør,
 Imens en Anden ham sagte spør:
 „Men, hvordan har Du Dit Kaart dog spilt?
 Forleden ved Din Confirmation
 Jeg hører, Du blev overflit stift,
 Til Aergrelse for hver Gangsperson.“
 „Det kan jeg gjerne fortælle Dig,“
 Saa svared Thorvaldsen tørt, „Du veed
 Vel sagtens ogsaa da nok Besked,

At Lærdommen ikke trykker mig.
 Men Holmens Preest mig spørger en Dag,
 Som var det en ganske afgjort Sag:
 „Det var hans Broder, ikke sandt,
 Som mylig Sølvmedaillen vandt?“
 Nei, svarede jeg, men det var mig!
 Det slog Herr Pastor en mærkelig,
 Og fra den Eid „Monseur“ jeg hed
 Og blev stilt overst, som Du veed.“ —
 Her Thorvaldsen greb sit Kridt igjen
 Og vendte sig til sit Arbeid hen.

2.

Og Vingen paa den unge Ørn
 Den vored nu med Vælde,
 Og Skaberkilden i hans Sjæl
 Saaes ret med Magt fremkvælde.
 Hans Nar var endnu ikun faa,
 Hans Kræfter var desflere,
 Og alt til Guldmedaillen
 Han vilde concurrere.
 I Kamret blev han lukket ind,
 For Skizzen at udføre,
 Da svandt paa een Gang alt hans Mod,
 Han Intet kunde røre.
 Han saae et herligt Ideal,
 Der for hans Øie svæved,
 Men, naar han vilde seengsle det,
 Da Haanden sank og bœved.

Det var ham som en Sommersugl,
 Dens Vinger pragtfuldt skinne,
 Men, naar en Haand berører dem,
 Maa Farvespillet svinde.

Forgjeves tog han Kridtet tidt
 Og prøved paa sin Lykke:
 „Af nei, af nei, jeg kan det ei,
 Gi min Idee udtrykke.“

Og greben af sin Angst han knap,
 Hvad selv han gjorde, vidste,
 Var alt ifoerd med hemmelig
 Derfra sig bort at liste.

Da ham hans gode Genius
 En Mand imøde sendte,
 Og det var Abildung, som selv
 En Kunstners Kvaler hjendte.

Heelt venlig trøstede han ham
 Og bad ham gaae tilbage,
 Og, fordi Nanden strax ei kom,
 Dog ikke reent forsage.

Og syrket Thorvaldsen igjen
 Sig til sit Arbeid vendte,
 Da greb Begeistringen hans Nand
 Og ved hans Værk sig hjendte:

Afskeden fra Hjemmet.

Til Syden skal han, til Syden,
Til alle Musers Hal,
Men bitter er Afskedsstunden,
Som Hjertet det briste skal.

I Hjemmets fattige Stue
Sin Moders Haand han tog,
Hendes Dine svømmmed i Saarer,
Sin Ande trængt hun drog.

„Nei, min kjæreste Bertel,
Hvad bringer Du mig igjen
En Nulle med Dukater,
Dg trænger dog selv til den!

Kun Dig, kun Dig vil jeg have,
Dit Guld jeg agter ei,
Men aldrig bliver jeg trostet,
Naar Du vil gaae Din Wei.“

„Nei Moder, elskede Moder,
Forsmaa min Skjerv dog ei,
Nei Moder, Gud Dig troste,
Jeg maa jo gaae min Wei!

Gud lønne Dig for Din Omhed,
For hvert et modigt Skridt,
For alt det, Du for min Skyld
Har taalt og lidt og stridt!

Men nu farvel, mine kjære,
Farvel mit Fædreneland!
Ne, mon dog Orangelunden
Saa yndig være kan?“

Udreise.

De Danskes Wei til Noes og til Magt
Har etter en Helt til hans Kampplads bragt.
Hesperidernes Lunde lokked Normannen.

Havørnen bredte sin Vinge frem,
Den slo imod Syd, mod Palmernes Hjem.
Hesperidernes Lunde lokked Normannen.

Og Thorvald stod paa Fregattens Dæk,
Naar dens Kugler sfjod Barbareker vœ.
Hesperidernes Lunde lokked Normannen.

Han hørte den danske Sømands Sang,
Hans Tordner, som ved Syrterne klang.

Han jubled hxit ved de glimtende Lyn,
Dog trylled' ham meer et andet Syn.

Naar han Bjergene saae, de duftige blaae,
Lig fjerne Skyer over Havet staae;

Saae Bølgen, der bæved vellystglad
I Aftenrådens det gyldne Bad;

Naar Italiens Luft imøde ham fled,
Dets Klokker til Ave Maria lod;

Da tænkte han paa den Laurbærlund,
Hvor Muser dandse hver Aftensund;

Da længtes han mod den yndige Strand,
Mod Kunstsens jordiske Fødeland.

Sin Meisel han tog, med bevoget Hånd
Fregattens Gutter han rakte sin Hånd.

For Morgenens atter lysned i Øst,
Han landet var paa sin Længsels Kyst.
Hesperiernes Lunde lokked Normannen.

Første Tid i Italien.

Snart han ankom til Neapel,
Fra den skjonne Havbreds Vigner
Saae han over Middelhavet
Ischias og Capris Linier,
Hørte, hvor Cicaden trilred
I det foraarsgrønne Grøs,
Skued henrykt mod Pompeji
Og Misenos duftblaau' Næs.

Saae han der, hvor Mandelskovens
Røde Blomsterflor sig klynged,
At et Kvindechor i Dandsen
Sig ved Steenfontainen gynged,

I de skjonne Dandserinder
Med det sydligvarme Blif
Lutter deilige Modeller
Til en Nymfesløk han sik.

Stod han paa Neapels Molo
I en sydlig Folkevimmel,
Der, hvor sorglos Lazaronen
Har til Tag den aabne Himmel,
I den unge, nøgne Fisker
Med sin phrygiske Hue paa,
Høit begeistret han Ideen
Til en Ganymedes saae.

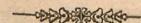
Stod han i de rige Kirker,
Saae den angrende, den omme
Kvinde ved Madonnas Alster
Ganske hen i Saarer strømme,
Da stod for hans Kunstsnerie
Magdalenas Ydmighed,
Dengang hun for Herrens Fodder
Angergiven syrted ned.

Gik han paa Pompejis Gader,
Der, hvor vilde Rosmariner
Dufted i den øde Stilhed
Om de maledske Ruiner,
Da blandt funkne Capiteler,
Smykked' med Alanthens Pragt,
Drømte han om Hellas' Oldtid,
Kunstens gamle Liv og Magt.

Ja, nu stod han der i Syden,
Kunstens Bugge, Kunstnerhjemmet,
Ne, men midt i Herligheden
Følte han sig dog saa fremmed;
Ingen her forstod hans sære,
Hjertelige danske Sprog,
Og med Saarer mangen Aften
Sad han i sit Kammers Krog.

Men han tvang sin blode Længsel:
„Daadloss gaaer jeg ei tilbage,
Og, kan Ingen end forstaar mig,
Derfor vil jeg ei forsage;
Med min Meisel kan jeg tale
Kunstens Sprog, som hver forstaar,
Mens paa Argonauteretoget
Mod mit Colchis op jeg gaaer.

Her er dog kun Templets Forgaard,
Templet selv er Verdensstaden,
Hvor de største Kunsthører
Smykked Batikansfazaden,
Hvor antikke Statuer prange
I den indre Helligdom,
Og hvor Rafaels Engle græde
Over det nu sunkne Rom.“

Første Tid i Rom.

Hun, der som en Morgenrode
Funkled gjennem Tiders Nat,
Men hvis Straaleglands hendøde,
Og hvis Farvepragt blev mat,
Hun, der sad paa Verdens Throne,
Hersked selv i Nordanes Zone,
Men som mistet har sin Throne,
Styrted fra sin Herlighed,
Rom endnu dog og den samme,
Stolt som alle Kunsters Amme,
Sendte Blikket til ham ned.

Hist St. Pietros Kuppel ligger,
Svøbt i Morgendusfe blaae,
Nærmore, hvor Palmen nikker,
Golysets Mure staar;
Hvert et vindens Pust, der visster
Støvet fra Ruinens Rifter,
Bækker Mindet om Bedrifter
Kunstens Genius øvet har;
Alt er skønt, hvor tegner Muren
Ikke dristig der Contouren
Mod en Himmel altid klar.

Her, hvor for antikke Dorser,
Lænet op mod hii Ruin,
Dorsk en gammel Munk sig dorser,
Længes mod sin unge Biin,

Hvor Cæsarernes Paladser
Danne skjonne Gruuterrasser,
Nigt behængt med Drueklasser,
Omskygt af en Laurbærlund,
Her det er som Genier sukked
I den Grav, som før dem vugged,
Længes efter Frelsens Stund.

Hist, hvor Nomas Kirker slynge
Op mod Himsen deres Pragt,
Kunstens Genier i Klynge
Staae ved Altarne paa Bagt,
Hist, hvor Englen Rafael drømte,
Mikael's Kæmpekraft udstrømte
I Sixtinens vidtberømte
Dommedags Basuneklang,
Hist det er som Genier sukked,
At sig Kunstens Kilder lukked,
Ingen Livets Flod udsprang.

Og de Genier aabenbare
Sig for Thorvalds kjække Søn,
Hans Ideer de forklare,
Hvidste til ham tidt i Løn;
Genierne fra Nlandens Rige
Efter ny Forklaring hige,
Længelsfulde ned de stige
Hvergang Midnats Klokker slaae,
Og hans Leie de omringe,
Og hans Drømme de bevinge,
Bedende de for ham staae.

Her er Altret for Din Ere,
Thorvald, og Du ei det veed!
Rafaels Aev Din Arv skal være
Og Antikkens Hærlighed.
For et Liv, som længst hendøde,
Sukker Du, naar Aftnens sode
Toner om Ruinen gløde,
Du, i hvem det nye boer;
Sekler alt Dig Krandsen flette,
Mens Du bag Din Fogliette
Fattig Dig og ukjendt troer!

Vendepunktet.

Voldsomt Hjertet det slog, da for første Gang i de høie,
Tonende Haller han stod, Batikans helleniske Haller,
Der hvor en Herosstægt og Olymps forklarede Guder,
Frængsled' i Steen, end aandende staae, Alverdens Beundring.
Her var et Hjem for hans Nland, og de marmorstraalende Haller
Kjære ham blev som hans Ungdoms Hjem, som det yndige Sjælland.
Høit Antikken begeistrede ham med sin klasiske Meenhed,
„Sneen ham töede bort fra hans Blif“*), nu saae han henrykket
Høie Gestalter, som plastisk stod i hans aandige Syner,
Saae Horaernes Dands og Olympos, Gudernes Bolig.
Maaß han greb med sin skabende Haand Leerklumpen og formed,
Men naar han nu sit færdige Værk strengt monstrende prøved,
Mat det ham syntes og livløst, foldt, dybt under Ideen;

* Thorvaldsens egne Ord.

Op han løfted sin Haand, og hans Værk laa knuset i Stovet,
 Men som en Synder han bort sig sneg, med en Brod i sit Hjerte,
 Trivlende paa sit Kunstnerske Kald, fortvivlet og modlös.
 Saa han med Kval, lig Moderens Kval, der sig vaander i Barnsnød,
 Fødte til Liv sit Smertens Barn, Argonauteren Jason;
 Dogange knusse han selv sit Værk og begyndte frany af,
 Og dets Idee ham ikke forlod, nu tredie Gangen
 Traadte den frem i en gjenfødt Form, og hans Beer var endte.
 See, der stod en Gestalt, hvori Alanden sig freidigen hjendte,
 Skjon, en Helt i sin rolige Kraft som de salige Guder;
 Her Antikkernes Aland i et nyere Værk sig forynged,
 Her Idealet igjen var vundet for kommende Slægter.
 Nyget besang hans mægtige Daad, udbredte hans Gre,
 Undrende kom og begeistrede saae de den herlige Skabning.
 „Hug den i Marmor ud, at den lever for kommende Tider!“
 Mangen udbrød, men Ingen oplod sin Pung og sit Hjerte,
 Sørgende stod i det taagede Gibs Argonauternes Heros.
 Armod trykte den Aland, hvis usynlige Rigdom de priste,
 Drev ham bort fra et Land, hvor han først sin Noes maatte grunde,
 Bort til hans Hjem, hans elskede Hjem, men fremmed for Kunsten,
 Fattigt og fjernet, i en Afkrog lagt mod det yderste Norden.—
 Færdigt var Alt til Reisen mod Nord, Betturinen alt vented,
 Dybtrørt nu i sit Værksted stod den herlige Meester,
 Bød et Farvel til sit Smertens Barn, den beundrede Jason.
 Dog fat Mod! med den Eviges Aland er Geniet forbundet,
 Fatum ei, men en levende Gud har Magten i Verden,
 Byde vil Han, hvad Alanden har saaet, skal Alanden og høste.
 Hjælpen er nær, den frelsende Fod alt beträder Din Tærskel;
 See, der staader han, en Mand, hvem Gud gav Lyst og gav Evne,
 Thomas Hope, hvor velsignet et Navn for det trivlende Hjerte!
 Glad han bestuer Dit Værk, han var aldrig Træl af sit Mammon,

Iktun et Ord af ham, og i Marmordragt skal Din Meisel
 Klæde Dit herlige Værk, og Dit Navn staae stolt i Historien.
 Ordet er talt, snart Blokken er løst fra Italiens Klipper;
 Klang det ei dybt i det marmorne Bjerg, som fryded sig Stenen,
 Fryded sig ved den forlopende Haand, som forklared dens Langsler?
 Fryd Dig med den, o Du Folk, som fostræd den herlige Kunstner!
 Fattig Du er, men med Laurbærpragt nu Bogene prange,
 Fattig Du er, men et Heroskuld nys atter Du fødte;
 Denne Din Son den Tredie var, sjøndt ikke den Sidste,
 Nordan den ypperste Skjald, og dets ypperste Tanker de Andre.
 Et Lar, eet, det tredie Lar i det nittende Sekel,
 Valte de Tre til Daad; præg dybt haint Lar i Dit Minde,
 Saga nævne den kommende Slægt Din trefoldige Stordaad!

Kunstnerliv og Kunstnerlykke.

Da i Tankens dybe Nige
 Mægtigt frem det Nye brød,
 Da igjennem Kamp og Krig
 Verdens nye Tid blev fød,
 Medens rundt sig kolossale
 Skikkeler tilsynে lod,
 Stolt blandt dem de ideale
 Kunsters nye Heros stod.

Nu hans Storbedrift begyndte,
Bed ethvert hans Meisesslag
Guder sig fra Hades skyndte,
Altter saae de Lys og Dag;
Siden vilde Rosmariner

Phidias' Mausolee omvandt,
Hellas' Værk sank i Ruiner,
Verden ei hans Mage fandt.

Og han fatted i dens Fylde
Tidens Tary og Tidens Kran,
Dens Heroer frem at trylle
Svinged han sin Magusstav;
Og mens Schweizerlovens Vunder

Bløder i dens Klippehald,
Guttenberg i Marmor grunder,
Hoit hans Noes udraabes Skal.

Herren i Hans Guddomskvaler,
Herren i Hans Herlighed,
Christenkunstens Idealer
Daled til hans Genius ned;
Og i sneehvid Dragt Guds rene

Engle holdt en stille Bon,
Og der klæng selv frem af Stene
Et: Hosjanna, Davids Son!

Danmarks Genius opvakte
Denne Streben i hans Aaland*),
Danmarks Genius fuldbragte
Værket ved hans Mesterhaand,

* Baade de første og saa godt som alle Bestillinger, han som Christelig Kunstner sit, kom fra Danmark.

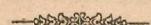
Værket i en protestantisk
Stil, saa ødel, klar og reen,
Med en Aaland, som høitromantisk
Gløder selv i Erts og Steen.

Fyrster fra Europas Throner
Stege for den Heros ned,
Bød ham Guld og bød ham Kroner,
Bød ham Pragt og Herlighed;
Folkene hans Kunst velsigned,

Digterne hans Daad besang,
Og hans Kunstmenvandring signed
Aleranders Seiersgang.

Og dog midt i Herligheden
Blænded ikke ham dens Glands,
Ydmyg stod han og beskeden,
Barnlig med sin Solvhærskrands;
Og den Moder, der ham ammed,
Minderne fra Sundets Bred,
Og det Sprog, som Barn han stammed,
Var endnu hans Kjærlighed.

Naar Citrontræers Balsomdufte
Svangred Alsting med sin Lyft,
Naar Italiens milde Lufte
Strømmed mod hans Kind og Bryst,
Naar han i den skjonne Vigne
Hjist ved Tiberstrømmen sad,
Længtes han mod Nordens Vinje
Og mod Danmarks Bøgeblad.

Thorvaldsen og Kong Ludvig af Baiern.

Hvor Dagen dog nu er kalm og hed,
 Hvert Luftpuist aander Varme ned,
 Selv fuglen gispe maa i sit Ly
 Af monte pincios Viniesky,
 Og matte Daager hylle sig om
 Det næsten som uddøde Rom.
 Strada felice staaer snart tom,
 Alt lukkede sig i Huset ind
 For denne glødende Sommer vind;
 En Munk og et Par af Campagnens Mænd
 Snige sig kun langs Husene hen,
 Staae stille der paa Hjørnet, omkring
 En Steenfontaines kjølige Spring,
 Og øse Vand med den hule Haand,
 For at forfriske deres Aand.
 Dog muntert ved sit Arbeid staaer
 Vor Kunstner i sit Atelier,
 Som ud mod en lille Have gaaer,
 Hvis Lund af Citrontræer vi kan see.
 En fremmed tedesco standser hist,
 I Haanden har han taget sin Hat,
 Han tørre Sveden af sig mat
 Og raaber: „Thorvaldsen, pſt, pſt!
 Til Middag kommer Du da til mig,
 Jeg længes meget efter Dig!“

Vor Kunstner, ikun halvt paaklædt,
 Sig viser ved Binduet af sin Bolig,
 Og nikker ned til Herren fortrolig
 Og svarer: „Ja, Deres Majestat!“ —
 Du studser, og dog en Konge var han,
 Som voved sig ud i det hede Veir,
 Hvor knap man træffer en simpel Mand,
 Som hilste paa Kunstnerkongen her.
 Kong Ludvig var det, Musernes Ven,
 Du seer ham vist her imorgen igjen,
 Han byttede gjerne selv sin Krone
 Med Sædet paa vor Kunstners Throne.

Hjemkomsten.

Det dundrer fra Krigsfregatten,
 Det sværer fra Kronborgs Bold,
 Bjergekoet det gjentager
 I Kullas Klippefjold,
 Det er som Himslen feirer
 Ogsaa den Festens Dag,
 Thi Nordlysfaller glimre
 Høit fra dens fortblaau' Tag.
 Og Skarer af Baade, pryded'
 Med mangen Blomsterkrands,
 Fra Skaanes og Sjællands Strande
 Heelt lyttig gaae i Dands,

De svømmer om Fregatten,
Som skyder stolt sin Stavn
Forbi Tyhobrahæsen
Og ned mod Kjøbenhavn.

Der læser den sit Unker,
Da hilses den med Sang,
Et tusindstemmigt Hurra
Fra Land og Bølger klang,
Og nye Baade flokkes
Paa denne Høitidsdag,
Bemalt' med brogede Farver,
Med Faner smykt' og Flag.

Ei mere henrykt jubled
Dit Folk, Venezia,
Maar Dogen feired sit Bryllup
Med Bruden i Adria.
Og efter er det som Himlen
Forhsied Festens Glands,
En Regnbu' om Fregatten
Fletter sin skjonne Krands.

Hvem fører Rota, Valkyrien *)
Da dennegang ombord,
Er det en vældig Kæmpe,
Som har befriet Norden?

*) Fregattens Navn.

Ja vel, en vældig Kæmpe,
Men ei i krigerst Færd,
Hans Kunst er hans Bedrifter,
Hans Meisel er hans Sværd.

Der staer han ved Rahytten,
Med Hatten i sin Haand,
Og hilser de glade Landsmænd
Med dybt bevoget Land,
Mens et: „Velkommen atter!“
Gjenunger fjernt og nær,
„Gi glemte Du for Orangen
Dit Hjemlands Bøgetræer!“

Den hæderkronte Heros
Beträder sin Fædrestrand,
En mægtig, høi Begejstring
Modtager ham island,
Den seerrige Jason,
Som vandt det gyldne Skind,
De i Triumphtog trække
I Kongestaden ind.

Hil Dig, o Kunsts Heros,
Hil, Danmarks Folk, og Dig,
Det Folk, som hædrer Kunsten,
Selv derved hædrer sig,
Og til de fjerne Dage
Skal Rygten høres om,
Hvor Hjertet ham sloi imøde,
Da han til Hjemmet kom.

Museet.

Süg, hvad reiser sig der? et Palads i en Stiil halvt fremmed,
 Skjøn dog, malerist skjøn, varm som et Minde fra Syd.
 Kjæk Façaden er bygt, det i Firkant lukkede Gaardsrum
 Rammer om Himmelens smukt, dybere blaaner den her,
 Og Malerier, al fresco malt, med de yndigste Farver,
 Blomstre paa Væggene frem, zire det hvalvede Loft;
 Flinkt og med oprømt Sind sidder Kunstneren her ved sit Arbeid,
 Høit den tonende Hal lyder igjen af hans Sang.
 Alting minder om Syd, om det Land, hvor Skjønhedens Bugge
 Stod i en Laurberlund, vugt af Zefyrernes Pust,
 Alting minder om Syd, om den Tid, da Rafael smykkel
 Skjønt, i Helleniens Land, Pavernes Borg, Batikan.
 Dog i vort Norden vi staae, i det kolde, det fugtige Norden,
 Flygtede Kunsten fra Syd, byggede her sig et Slot?
 Ja, thi en Helt, en Heros fra Nord, en ny Alexander,
 Førte den med i Triumph op til den baltiske Kyst.
 Høit han begeistedrede Danmarks Folk ved sin hørlige Livsdaad,
 Han, hvis Meisel har lært Verden at see imod Nord,
 Fromt den kjærlige Søn ihukom sin fattige Moder,
 Skjenkede det fattigste Land Kunstens den rigeste Skat.
 Derfor bygger nu Danmarks Folk sin Heros et Tempel,
 Derfor muntert ved Sang Arbeidet gaaer af sig selv.
 Her i den Hal, som Folket har bygt for sin ypperste Kunstner,
 Her skal i Marmorsskrift Minderne staae fra hans Daad,

Oldtids after opvækkede Kraft skal forbause de Yngre,
 Stenen selv prædike her fromt om vor himmelske Tro,
 Her om hans Mausolee skal hans Aaland indviende svæve,
 Vække den nordiske Aaland op til en Kunsterbedrift.

Thorvaldsens Død.

Og han stod, en Olding i kraftfuld Aaland,
 Af de største Længsler bevæget,
 Ei skjælv Meiselen i hans Haand,
 Hørlig han med sin Tryslevaand
 I Steen Martin Luther præged.
 Stjernen den er blegnet, Thorvaldsen død!
 Og de floktes, og til hans Priis de sang,
 Og hans Minni lod de udbringe,*)
 Ei de aned', at næste Gang
 Aftenens Klokker atter klang,
 De da for hans Lig skal ringe.
 Stjernen den er blegnet, Thorvaldsen død!

Men hans Tid var kommen, hans Nat var nær,
 Og urort maa Meiselen ligge;
 Segnet midt i sin Seiersfærd,
 Molig han laa i Døden der,
 End skjøn med de brustne Blifke.

Og til Graven bar ham de danske Mænd,
 Deres Hænder vare hans Baarer,

*) Man husse paa Löverdagssæftenen i skandinavisk Selskab.

Krandsen, lagt paa hans Kiste hen,
Dannemarks Kvinder fletted den
Og ønsked "sov sødt" med Saarer.

Og han snart skal hvile de trætte Been
I Kapellet for Hans Bedrifter,
Der, hvor Englen med Palmegreen
Aander selv i den døde Steen,
Og Fred til hans Minde vifter.

Af, I danske Blomster omduft ham sødt,
Og en Slummer ønsk ham, saa rolig,
Danmarks Fugl syng ved Graven blodt,
Smelstende synk, o Du Aftenrodt,
Ned over hans sidste Bolig!

Men Du danske Folk, som har sete hans Glands,
Og hvis Stolthed han skulde være,
Viid, at aldrig et Navn som hans
Straalede fra Din Mindekunds,
Udbredte Din Folkeære!
Stjernen den er blegnet, Thorvaldsen død.

Men Din sidste, herlige Helt Du saae,
Eller er Din Tid i sit Komme?
Skal han kun som et Nordlys staae,
Eller som Morgenstjerne spaae,
At Natten den snart er omme?
Blegned imod Daggry Nordstjernen her?

Paa Jægers skandinaviske Boghandels Forlag
er udkommet:

Gustav II. Adolph i Tydskland.

En Digt=Chclus

fra

Protestantismens og Catholicismens
Camp

af

Fredrik Hammerich.

Priis: 1 R \AA 32 β .